

Révész Gáborné A Stockholmi Járványkórház Kertjében

A kép a stockholmi járványkórház kertjében készült 1945. augusztus-szeptember körül. Rengeteg svéd gyerek volt a kórházban, és az egyik szülő fényképezett le. Azért van bekötve a fejem, mert még majdnem kopasz voltam. Itt már olyan negyven kiló lehettem. Kórházi ruha van rajtam. Azt el nem lehet mondani, hogy mekkora élmény volt, ahogy minket a svédek fogadtak. A hajó Malmöben kötött ki, ami a tulajdonképpeni hajóúton az első állomás volt. Nem kellett volna kikötni, de elmondta nekünk az ottani személyzet, hogy fogadni akartak minket a malmöiek. Valahonnan

tudták, hogy hoznak bennünket. Gondolom, nem mi voltunk az első ilyen transzport, amelyiket a Svéd Vöröskereszt befogadott Svédországba. Persze nem engedtek ki minket, mert a legtöbbször nem is nagyon tudott járni, őket sem engedték fel a hajóra, de kinéztünk ezeken a kerek hajóablakokon, és ott állt biciklivel egy csomó asszony, legalább száz, csomagokkal. Süteménnyel vártak, nagy tálcákon. A szanitések, akik minket gondoztak a hajón, hozták be a hajófülkébe a süteményeket meg a gyümölcsöket. Valami egészen megható volt ez. Láttuk őket virágos nyári ruhákban, ezeket az egészséges, lesült, erőteljes duzzadó embereket. Tulajdonképpen ott találkoztunk először azzal, hogy béke van. Persze a svédeknek nem volt háború, és ezt ők nagyon nagyra értékelték. Mindenki, aki velünk kapcsolatba került, azt mondta, hogy azért a kegyelemért, ami nekik a sorstól kijutott, hogy százhusz éve nem volt háború Svédországban, akartak ezzel nekünk fizetni. Csupa önkéntes ápolónő ápolott minket, olyan, aki a munkáját ingyen felajánlotta. Nagyon sokukkal még évtizedekig kapcsolatban voltam. Adtak mellém egy ápolónőt, aki csak velem foglalkozott. Gondolom, azért is, hogy legyen valaki, akivel beszélni tudok. Egy osztrák nő volt, és én németül tudtam vele beszélni. Azért is egy ápolónő volt mellettem, mert sokféle fertőzésem volt, és nem akarták, hogy esetleg az ápolószemélyzet hozza-vigye a többi betegnek a fertőzéseket. Nagyon helyes asszony volt, egy arisztokrata származék, és amikor az Anschluss volt, tehát amikor a németek megszállták Ausztriát, akkor az arisztokratákat is üldözték, és ez a nő Svédországba emigrált. Olyan negyvenes lehetett. Sok mindent tudott Magyarországról, gyerekkorában többször járt Budapesten. Szóval nem csak azt tette meg értem, amit mint ápolónő meg kellett hogy tegyen, hanem sokkal többet. Volt egy magyar ismerőse, és hozott régi magyar újságokat, például háború előtti 'Színházi Élet'-et, hogy legyen mit olvasnom, mert én fölkelni nem tudtam. Körülbelül három hónapba telt, mire lábra tudtam állni.